Samson, când a fost biruit de păcat, Dalila tăiatu-i-a părul, c-atunci legământul cel sfânt şi-a călcat şi-atunci a trădat Adevărul.

Atuncea vrăjmaşii l-au prins şi i-au scos şi ochii - plătindu-şi desfrâul,
/: la râşniţa lor, într-o temniţă, jos,
l-au pus să le macine grâul... :/

Când drumul credinţei
în har nu ţi-e drept,
când ochii-ţi privesc
într-o parte,
Dalilele lumii te-apucă
la piept,
şi viaţa ţi-o-mping
înspre moarte.

Te leagă cu funii, mai strâns de pământ,
tăindu-ţi puterea cea sfântă,
/: şi calci în picioare un sfânt legământ,
căci false iubiri te încântă!... :/

Vrăjmaşii te-apucă şi
ochii ţi-i scot,
să nu poţi vedea
niciodată
frumos Adevărul cu
cerul lui tot,
din Ţara-n lumină-
mbrăcată!

La râşniţa lor te silesc să-nvârteşti,
să macini sămânţa minciunii,
/: mai crunt te apasă, când tu oboseşti,
n-au mila de tine niciunii. :/

Pieri-vei cu ei în lumescul palat,
când ora cea sfânt-o să vie,
de nu-L chemi pe Domnul cel sfânt şi-ndurat,
căci vremea de har e târzie!

O, Doamne, păzeşte-mă
Tu să nu fiu
cuprins de-o Dalilă
vicleană,
/: şi drumul credinţei,
mai drept să mi-l ţiu,
'nălţându-Ţi doar Ţie
Osană!... :/